

**Sodobna
slovenska
poezija**

Marko Elsner Grošelj

Vedno ista pesem

#

Pes, ki se davi na vrvi, je iz nekega drugega
časa, iz neke druge togote.
V miniaturni pokrajini ledenk oblaki
plavajo z enako naglico in enako počasnostjo.
Spet se bom pojavil v sobah, kjer uloviš
odmev v melanholiji svetlobe,
belež se zmehča v nebogljenega starca,
tišina z izdelano vlogo gostiteljice
se porazgubi med elizabetinskimi pesniki.
Tisoč opravkov sanj, razloženih bal,
ki se odkotalijo in za seboj puščajo klanec.
Ponoči sem slišal udarec v glavo.
Spomnim se fanta, ki je skočil pred avtomobil.
Brazgotina se pridruži vsem ostalim.
Včasih se izvije v neslišen zvok nekakšne glasbe.
Kamen z notranjo uro.
V tem prostoru so gibi zanesljivi.
Nekaj golih, skrivenčenih vej.

#

Z dlanjo zmečkam komarja.
Za menoj se vleče Groharjeva lopatica.
Pojedel sem zbirko *Šop rabljenih čopičev*
Francisa Bacona na dražbi.
Na angleškem stranišču prebavil Hitlerja.
Odtočil tudi srečanje z Lucianom.
Spet odkrivam pokrajino, ki je ni.
Slep sem. *Na nekem nočnem ozemlju.*
Vračam se k pogledu razjarjenega samca.
Ne dajem izjav. Negujem odsotnost.
Kamele so spodvile noge, nastala je majhna vas.
Sipine je pobelil sneg.
Tako si predstavljam v predalnike zložene kimone.
Čelistka se spoštljivo vede do spraševalca,
sklene dlani in se prikloni, ne preveč, ravno prav,
izgine v notranjosti svetišča, s svetlobo,
ki pada s strani, ne preveč, ravno prav.

#

Ne vem, kaj si bolj želim, Alijandrine pločnike
ali Leonardove ženske? Morda Bernhardov graben.
Jezik, ki sika. Morda nekaj, česar še nisem napisal.
Okrog mene pa nič. To ostane na rebrih.
Ne vem, zakaj, rumena, rumenokljuni, rumenokrili,
rumena hiša. Približati se jutru. To. Moje življenje ni epsko.
Ravnateljica zaploska. Nisem napisal himne.
V rastlinju odsevajo bliski in jaz sem zraven.
Nekateri nikoli ne zapustijo sobe, gledajo v rumeno hišo.
Spokoj je žalost, ki je ne dosežeš z vlakom.
Kitajec je kazal na manšetni gumb.
S Kitajčevo roko na rami spet občutim misli.
In krokarje. Spet me prevzame nizki šanson.

#

Na barikade nosim zanos.

Trgajmo plevel,
trgajmo plevel,
vzklikajo žabice
v črnih kovčkih.

Moja kariera
je bočna senca samote.
Perspektiva, dvizni most.
Svinčnik ne piše, jaz pišem.
Noč pogoltne vse.

Tako pesem bi rad,
ki bo brez metafore.
Ki me ne bo odslovila.
Ki ji bom lahko prikimal.
In je ne bom
poimenoval grenivka.

Žuželka piči in zastrupi kri.
In potem nastane nekaj pralastnega.
Verjetnost veselja.
Še ena špica.
Kos divjačine,
ki jo za vrstico pelje človek
na poti v gozd.
Tam so kosti kot podrast.
In krošnje kot zmešan sukanec.

Angeli, tišina, milost, hrepenenje,
smrt, to vse so približne besede.
Mir debel, ki jih občuduješ.

#

Opazujem sibirske vijolice.
Modrina v njih je moja strogost.
Lana se smehlja s fotografije.
Ne morem misliti ljudi,
ki načrtujejo uničenje.
Spokojni so samo
redki oblaki.
Nikoli se ne bom izpisal
do najmanjšega odtenka.
Vrstijo se samo začetki.
Rahlo spremenjene lege.
Na temenu ne otipam
kardinalovega nosu.
V resnici ne razumem.
Zaklenjen sem v naravo.
Tiho boš zaspal.
Kar imenuješ, mora biti v čebeli.

#

Pobegnil bom iz te praskanke,
iz tega pasijona, predelal bom dimnike
v skedenj in vitraže v travnike.
Brez dote sem, brez odsekanega prsta.
Gobelin pod ženskim krilom.
V belih haljicah poplesava zarja.
Včasih sva na zimski cesti
prepevala mazurke,
poskočne trilčke v belem vinu,
ki so se izogibali snežinkam.
Včasih je bil črn kruh,
ki si ga pribila na steno,
kot bi bila nebo
in zemlja skupaj.
Včasih sva trepetala
od mraza in vročice.
Pokazala si na zlati dež,
pripravila si me, da se sklonim.
Tiha strast se nadaljuje.
Zelo tenko je treba prisluhniti,
kot to počnejo dereze na golih skalah.
Črni bor srka iz previsa
svojo neskončnost.
Če te prestraši kanja,
si na nuli.
Če te očara zajec,
ki ti poda smrček,
si pripravljen
na najboljše.

#

Kaj mi poje slavospeve v tem času?
Gospod iz San Francisca.
Outlookova podatkovna datoteka.
Tahoma Miriam.
Calipso na vodi.
Mala nočna glasba.
Serjoža, Serjoža.
Zasneženi tovornjak.
Vedno novi kosi pohištva.
Vedno v ožjem središču.
Sosedova tleča kačica.
Obsekana knjiga.
Geografsko poželenje.
Nebeški trikotnik.
Makrobalans in čeri.
Varuhi hieroglifov.
Zadnji Indijanec se je zapil.
Eskimi so slekli kože.
Roboti delajo v ledeniških rudnikih.
Vse je pod zaščito.
Vse je v kamniti grobnici.
Sistem obrača gruč in opeko.
Linija nesmrtnosti napade od zadaj,
kot pasovec.

#

Torej, naj bo škrbina.
Nedokončana poanta zime.
Zaščita pred zlomom.
Naj bo zgolj prihod
monografije, odtis
ptičjih sledi
v črno beli opremi.
Ko oživijo naslikani ljudje.
Najgloblji strahovi.
In se predmeti v njihovih rokah
prepoznajo v signalih slabih frekvenc.
Naj torej zaokroži okrožnica,
da potrebujemo snop ostre luči.

#

Ko molk zadrigne grlo in začne rasti v skalo,
si pripravljen zemeljsko posest zamenjati za nahrbtnik,
odrinuti na slepo, prezimiti na okenski polici,
v zapuščenem hangarju, cestnem odtoku,
zanikrnem bifeju, v sobi hotela z raztrganimi zavesami,
madeži sperme, krvi na postelji,
prespati na odtisu nekega drugega telesa,
ki se je tukaj premetavalo,
brez misli na konec, z mislijo na konec,
z osramočenim občutkom zavrženosti,
nezmožen uveljaviti svojo voljo,
zaprt v Grad, zaprt v klet, kjer brusiš podgano
in še zadnjič iz nahrbtnika izvlečeš spomin
na stekleno kroglo, v kateri sneži
in je v njej k tebi prižeta muca,
puhata, topla in pripravljena,
da ti vrne izgubljeni zaklad.

#

Naj ti da znamenje skorje.
Preganjen les. Albo.
Vsega je kriva gravitacija.
Je že kdo napisal pesem o stopalih?
Valerie je boljša od ježev
in metafizične noči.
Postajam neopazen.
Mož z belo brado.
Ali Moški z nageljnom.
Skrita mandolina.
Led na trgu učencev.
Beri enigmo.
Z nartom boš pisal
na ulicah Buenos Airesa.
Stonoga japonska češnja.
Razkošje, ki ga ne poznaš.